

Тінь

Юрій Ярмиш

Вовчєня У-у жило в таких темних лісових хащах, що й сонця не бачило. От якось воно гарнєнько поснідало, одразу похоробрішало й на галявину вискочило.

Зирк туди, зирк сюди – чи нема часом якоїсь небезпеки?

Аж глип – позаду на землі щось темне, якась пляма, на вовка схожа.

У-у загарчало, як і годиться вовчєняті, що мріє вирости дужим вовком:

– Ти хто така?

Мовчить пляма.

У-у вишкірило білі ікла:

– Ось я тебе з'їм!

А пляма мовчить...

У-у залякло:

"А чому Вона мовчить?.. Може, Вона сильніша від мене?.. То я краще втечу!"

І У-у помчало вперед.

Озирається – не відстає пляма. Женється!

З переляку У-у влетіло у тернові кущі, покололо собі писка. Та так боляче, що аж через голову перекрутилося...

Дивиться – що таке? Пляма вже попереду...

– Ага! –зраділо У-у.– То ти боїшся мене!

Навіть про свого поколотого писка вовчєня забуло – ану за плямою!

От-от наздожене її!..

Ще дужче біжить вовчєня – і пляма дужче!..

Зморилося вовчєня, перепочити сіло.

І пляма сіла перед ним. Теж відсапується...

Вовчєня зробило крок – і пляма крок зробила. У-у клацнуло іклами, і пляма одразу клацнула...

"А-а-а, – розсердилося вовчєня.– Вона ще й кепкує з мене!.. То я тобі знаєш що зараз зроблю!"

Поблизу була річка. Вовчєня з берега просто у воду й пірнуло.

Трохи лапами побовтало й до берега подалося.

Глип у річку, аж пляма вже на воді! Сидить собі, наче нічого й не сталося...

– Начувайся! – заволато розлючене вовчєня. І знову в річку стрибнуло.– Тепер я неодмінно тебе втоплю!

Сидить собі на дні й бульки пускає: "Нічого, то нічого, що я бульки пускаю! – саме до себе бубонить.– Зате отієї халепи не матиму!"

Аж ув очах у вовчєняти зелені вогники пішли...

Витягло його на берег Бобреня, що саме тоді під водою веслувати хвостом вчилося.

– Ти чого на дні так довго сиділо? – питається.

- Та оту темну пляму, що не відстає від мене, втопити хочу! - сердито буркнуло мокре У-у.

Бобрення аж лапками за живота взялося:

- То ж тінь! Це ж сонечко світить! Тому й тінь. І від тебе, і від мене - ось бачиш? А в лісі, де немає сонечка, й тіні немає.

- Дякую! - сердито кинуло У-у.- Я й саме б здогадалося.

Побігло воно до лісу, підібгавши хвостика, страшенно невдоволене собою. Де ж це бачено: вовчєня за власною тінню ганяється! Всі ж сміятимуться з такого дурного вовчєняти.

Залізло У-у в хащі й гнівалося аж до ночі. А коли на небо викотився місяць, вовчєня вдруге на галявину подалося.

Гульк - аж поруч ізнову тінь. Та ще чорніша. Справді страшна!

Але вовчєня вже не злякалося й не розсердилося.

- Це ж тінь від місяця! Та була від сонця, а ця - від місяця!.. У-у-у! Яке я розумне вовчєня! - запишалося воно.

І одразу почало складати пісеньку:

Вовчєня У-у однині -

У-У, У-у!

Не лякатиметься тіні -

У-У, У-у!

Ой, при місяці, при сивім -

У-у, У-у!

Вовча пісенька красива -

У-У, У-у!

Отак досхочу наспівавшись, вовчєня У-у саме собі сказало: "На добраніч!" Вклалося під старим корчем і заснуло...